

Fri som en fågel

- Jag vill gå ut och ta en promenad!
- Nej, du måste vara inomhus!

Jag hatar att pappa alltid tvingar mig till allt. Hur många 38 åringar får inte bestämma över sig själv, hur många 38 åringar får inte träffa sina barn och hur många 38 åringar har varit i förmyndarskap sedan 12 år tillbaka. Ingen, utom jag...

Utanför mitt sovrumms fönstret betraktar jag de svarta skatorna som flyger över gräsmattan. Undra hur det känns att vara så fri - att gå sin egen väg. Det måste vara fantastiskt att för en gång skull ta sina egna beslut utan att någon tar dem åt en. Min största önskan är att bli av med mitt förmyndarskap. Att få bli fri, fri som en fågel. Att pappa ska sluta bestämma över mig och mitt liv. Exempelvis får jag inte lämna huset utan minst två vakter som bevakar vartenda steg jag tar. Även om jag vill fly så skulle jag aldrig kunna. Huset är ständigt bevakat och det står alltid en vakt vid portdörren. Men tänk om jag skulle kunna fly, fly till fåglarna där jag kan bli helt fri. Fri som en fågel.

En av skatorna flyger upp och sätter sig på fönsterkarmen utanför mitt sovrumsfönster. Stora svarta ögon möter min blick och jag får lust att klappa fågeln. Trots att jag vet att fönstret framför mig är låst applicerar jag min ena hand på fönsterhandtaget. Den silvriga, glansiga ytan kyler ned mina fingrar och jag känner huden på mina armar knottras. Sedan händer det. Synen får mina ögonbryn att höjas och mina händer att flyga upp mot ansiktet. Jag känner hur ojämna veck bildas i min panna och hör att mina plötsligt vidöppna läppar lämnar ifrån sig tunga andetag. Natacha måste ha glömt att låsa fönstret efter att hon städade igår! Jag betraktar skatan medan den flyger iväg med sina fågelkompisar i riktning mot havet. Tänk om jag rymde hemifrån mot dem. Då skulle jag och fåglarna kunna flyga tillsammans och jag skulle äntligen känna mig lika fri som dem. Fri som en fågel. Det är nu eller aldrig för detta är min enda chans. Min enda chans att rymma till friheten.

Mina fötter landar i det nyklippta, fuktiga gräset med en duns. En kall rysning letar sig igenom min kropp. Allt den behöver göra är att leda mig längs den vita husväggen - området där sensorn inte känner av rörelse varpå larvet inte kan bryta ut. Hade jag sprungit ut på den stora gräsmattan hade den börjat tjuta för fullt. Mina fötter rör sig i små, tassande rörelser och jord fastnar mellan mina naglar, men det bryr jag mig inte om. Efter någon minut har jag nått husväggens slut. Bara någon meter ifrån mig ligger husgrinden: En ungefär en meter hög grind i gjuten svart metall som leder till gatan och trottoaren. Stewart som är vår vakt måste ha lunchpaus nu, med tanke på att den är helt obebakad. Mina läppar dras automatiskt isär och ett leende bildas. En värmande känsla sprider sig genom hela min kropp. Hjärtat slår vilda slag mot bröstkorget och jag undrar när jag senast kände lycka. Över mig flaxar hoken av skator plötsligt tätt ihop framför en klarblå himmel.

“Jag kommer nu!” Ropar jag, samtidigt som mina fötter nästan lättar från marken när jag tar sats. När jag börjar springa.

Ungefär tvåhundra meter ifrån mig svävar säkert tjugo fåglar tätt ihop. Avståndet får dem att se ut som små gummiband som böjs upp och ned mot den ljusblå bakgrunden. Jag kupar mina händer kring munnen och ropar:

“Jag kommer snart! Vänta på mig!”

Det börjar bli bråttom. Snart kommer fåglarna att ha flugit iväg utan mig. Tanken får mig att börja gå igenom några enkla instruktioner som jag lärt mig från filmen frost hur man gör för att kunna flyga. Gång på gång rabblar jag ivrigt:

“Steg ett: Ta sats genom att kuta fram. Steg två: När du känner att du inte längre nuddar klippans kant så flaxa. Steg tre: Flaxa med armar och ben. Flaxa jättefort.“

Snart kommer jag vara där, med fåglarna högt upp i luften. Utan någon pappa som bestämmer över mig och jag kommer att vara helt fri, fri som en fågel.

Plötsligt märker jag hur händerna som hänger längst mina sidor inte är platta och utslätad utan istället är de formade till knogar. Dessutom värker de och känns blöta. Adrenalinet har plötsligt börja pumpa i kroppen på mig och mitt hjärta bankar impulsivt. Dunkande, hårda slag som piskar bröstkorgen. Det känns som om det vill ut. Jag spänner mina käkar. Blodet rusar ännu hastigare i kroppen på mig än vad det gjorde för bara någon sekund sedan. Lyckan som jag nyss kände har flugit ur min kropp och bytts ut till något annat: Osäkerhet. Tänk om jag har fel. Tänk om det inte alls går att flyga utan vingar. Vad händer då isåfall? Men å andra sidan kan man ju faktiskt inte veta säkert om man inte testat. Det kan i alla fall vara värt ett försök. De sista tankarna får mitt hjärta att börja banka en aning långsammare och mina fingrar att inte klibba lika mycket när de gnids mot varandra. Nu gör jag det, 1...2..3.. Plötsligt känner jag hur mina fötter inte nuddar klippans kant längre och jag vet att jag snart kommer att vara där uppe bland fåglarna. Snart kommer jag vara fri, fri som en fågel.

Emelie Campenfeldt

Viktor Rydbergs samskola Djursholm, klass 8E